RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 125.353 van 17 november 2003
in de zaak A. 124.945/XIV-11.143.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. LAMBRICHTS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 5 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoekster bezit de XXX nationaliteit en is op 9 november 2001 in België binnengekomen waar zij zich op 19 maart 2002 vluchteling heeft verklaard.

1.2. Op 20 maart 2002 wordt aan verzoekster de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. Op 4 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> Volgens uw verklaringen afgelegd in dringend beroep bent u een XXX afkomstig uit P., district K. U bent niet politiek actief, maar uw twee broers waren sedert 2057 (XXX jaartelling, stemt overeen met 2000-2001) actief voor de M. zonder dat u of uw familie hiervan op de hoogte was. De politie kwam geregeld langs omdat ze uw broers verdachten van sympathie voor de M. en op 01/08/2058 (16 november 2001) arresteerde de politie uw broers. Tien dagen later, op 10/08/2058 (25 november 2001) werden ze na bemiddeling van de dorpsvoorzitter vrijgelaten. Op 11/10/2058 (24 januari 2002) vertrok uw oudste broer S. naar D. en de volgende dag arresteerde de politie uw ouders, uw jongere broer en uzelf. Uw broer S. was de vorige nacht immers betrapt met M.pamfletten en wapens in zijn bezit. Uw ouders, uw broer en uzelf werden twee dagen vastgehouden en gedurende deze periode werden jullie ondervraagd en mishandeld. Op 16/10/2058 (29 januari 2002) trokken uw broer en uw vader vervolgens naar D. om uw oudere broer op te zoeken. Ze keerden niet meer terug en tot op dit moment weet u niet wat hen overkwam. Uw moeder en uzelf werden lastig gevallen door vier M.-leden, die wilden te weten komen wat jullie gedurende jullie detentieperiode aan de politie verteld hadden. Enkele weken later, op 01/11/2058 (13 februari 2001), kreeg u bezoek van één M.lid. Onder doodsbedreiging vroeg hij u (op) om een pakket af te leveren op een adres in N., district C. Voor haar veiligheid stuurde u uw moeder dezelfde namiddag naar uw tante in K. en de volgende ochtend vertrok u per bus met de bedoeling het pakket af te leveren. Onderweg werd de bus echter door de politie gecontroleerd, waarna de politie

het pakket vond dat u voor de M. transporteerde. U legde de situatie uit en gaf de politieman 25.000 XXX om u te laten gaan. Hierop liet u de zak op de bus achter en reisde u door naar uw familie in K. Vandaar reisde u op 10/11/2058 (22 februari 2002) door naar uw oom in D. Uw oom regelde het contact met een smokkelaar die u voorzag van het valse I. paspoort waarmee u op 25/11/2058 (9 maart 2002) naar Parijs reisde. Dezelfde dag kwam u aan in België en op 19 maart 2002 vroeg u er asiel aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) tegenstrijdigheden bevatten, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ernstig wordt aangetast.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het u en uw familie niet was toegestaan om uw broers op te zoeken toen ze voor de eerste keer werden vastgehouden (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw vader gedurende deze detentieperiode wel degelijk bezoek bracht aan uw broers (zie verhoorverslag CGVS, p. 6).

Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 01/11/2058 (13 februari 2001) bezoek kreeg van verschillende M.leden die u opdroegen om een pakket over te brengen naar een adres in C. (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Tegenstrijdig hiermee verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u op de betreffende datum bezoek kreeg van één enkel M.lid die u de opdracht gaf (zie verhoorverslag CGVS, p. 10).

Ook verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder 's nachts naar uw tante in K. vluchtte (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw moeder om drie uur in de namiddag vertrok naar uw tante, onder het voorwendsel boodschappen te gaan doen (zie verhoorverslag CGVS, p. 11).

Ook verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u het pakket dat u voor de M. transporteerde bij de politie achterliet (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Tegenstrijdig hiermee verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat de betreffende politieman na betaling van smeergeld een oogje dichtkneep en u het pakket op de bus achterliet (zie verhoorverslag CGVS, p. 12-14). Het kan overigens, gezien de huidige XXX context, bevreemdend genoemd worden dat de politie -zelfs na betaling van smeergeld- een M.pakket en een M.verdachte ongemoeid lieten. Temeer daar het volgens uw eigen verklaringen niet onmogelijk is dat het betreffende pakket explosief materiaal bevatte (zie verhoorverslag, p. 12).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aan te tonen dat u broers had die politiek actief waren voor de M. en omwille hiervan geviseerd werden door de overheid, noch dat uw vader en broers zijn verdwenen.

Indien nog enig geloof zou kunnen gehecht worden aan uw asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u het slachtoffer zou zijn geweest van een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Génève. Integendeel, u bent nooit politiek actief geweest. U werd weliswaar éénmaal gearresteerd maar werd zonder verdere rechtsgevolgen vrijgelaten. Niettegenstaande de politie u bij een controle in het bezit van een pakket met M.materiaal trof, werd u niet gearresteerd en werd u niet formeel in beschuldiging gesteld. Rekening houdend met het feit dat u enkel problemen met de lokale politie zou hebben gekend, heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt waarom u, omwille van de politieke activiteiten van uw broers of omwille van uw éénmalige arrestatie niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven zonder risico op vervolging door de XXX overheid. U verklaarde dat het mogelijk is dat de politie intussen een arrestatiebevel tegen uw persoon uitvaardigde maar draagt verder geen enkel begin van bewijs aan dat erop zou kunnen wijzen dat u nationaal geseind zou zijn. Uit bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat sympathisanten en ‘low profile M.’, geen vrees moeten koesteren voor vervolging op nationaal niveau en ze zich in een ander district of in grote steden van XXX kunnen vestigen (Missierapport XXX dd. Maart 2002, p. 28-30, 34, missie uitgevoerd door een vertegenwoordiging van C., documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen).

Wat de bedreigingen van de M. en uw vrees ten aanzien van hen aangaat, dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal tijdens haar missie naar XXX tot de conclusie kwam dat de M.rebellen zeker niet de controle hebben over het volledige XXX grondgebied en XXX die een vrees voor vervolging door de M. inroepen, een intern

vluchtalternatief hebben (Missierapport XXX dd. Maart 2002, p. 14, 15, 18-21, missie uitgevoerd door een vertegenwoordiging van C., documentatie en researchs(d)ienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen).
Tenslotte was u niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg, noch uw identiteit konden worden nagegaan. Volgens informatie die het Commissariaat-generaal verzamelde tijdens haar missie naar XXX zouden asielzoekers uit XXX ten minste één identiteitsdocument moeten kunnen neerleggen ter bewijs van hun beweerde identiteit (Missierapport XXX, dd. Maart 2002, p. 16-17, missie uitgevoerd door een vertegenwoordiging van C., documentatie- researchdienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen).
(...)";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

"Schending van artikel 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991.
Waar volgens de Commissaris-generaal wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster aangetast door tegenstrijdige verklaringen en hij daaruit besluit tot de bedrieglijkheid van de asiel(a)anvraag.
Terwijl er in werkelijkheid geen sprake is van tegenstrijdigheden, maar het gaat om verkeerde interpretaties van de woorden van verzoekster door de Commissaris-generaal.
1. 'Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het u en uw familie niet was toegestaan om uw broers op te zoeken toen ze voor de eerste keer werden vastgehouden (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Voor de Commissaris-generaal daarentegen verklaarde u dat uw vader gedurende deze detentieperiode wel degelijk bezoek bracht aan uw broers (zie verhoorverslag CGVS, p. 6)'.
Het was verzoekster en haar familie inderdaad niet toegestaan om de twee broers tijdens hun detentieperiode te 'bezoeken'. Wel ging de vader van verzoekster samen met de dorpsvoorzitter naar het politiebureau om te onderhandelen over de vrijlating van de twee broers. Verzoekster heeft dit zowel bij DVZ als bij CGVS verklaard.
verhoorverslag DVZ , nr. 42:
'Op 16.11.01 werden mijn twee broers thuis gearresteerd en meegenomen naar P. politiestation. Toen pas kwamen we te weten dat ze M. zijn. We mochten hen niet bezoeken in het politiestation. Op 25.11.01 ging mijn vader met een verzoekschrift voor vrijlating naar het politiestation.'
Wanneer op het CGVS gevraagd wordt aan verzoekster of ze haar broers bezocht in deze dagen en ze daarop antwoordt 'ik niet, mijn vader wel' is het duidelijk dat ze daarmee bedoelt dat haar vader wel naar het politiebureau is gegaan. Er is geen wezenlijk verschil tussen 'bezoeken' en 'zich naar het politiebureau geven'.
Hier is dus in het geheel geen sprake van een tegenstrijdigheid.
2. 'Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 1.11.2058 (13.02.2001) bezoek kreeg van verschillende M.leden die u opdroegen om een pakket over te brengen naar een adres in S. (zie verhoor verslag DVZ nr. 42). Tegenstrijdig hiermee verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u op de betreffende datum bezoek kreeg van één enkel M.lid dat u die opdracht gaf (zie verhoorverslag CGVS, p. 10)'.
Verzoekster kreeg verschillende malen bezoek van vier M.leden, steeds dezelfde. Die bewuste dag echter was er één enkel lid, die wel deel uitmaakte van de vier die altijd kwamen, die het pakket bracht.
Mogelijkerwijs gaat het hier om een verkeerde interpretatie van de woorden van verzoekster bij de vertaling op DVZ, daar zij tot dan toe steeds gesproken heeft over 'dezelfde vier leden' en ook nu benadrukt heeft dat het om één van de vier ging.
3. 'Ook verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzak(e)n dat uw moeder 's nachts naar uw tante in K. vluchtte (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw moeder om drie uur in de namiddag vertrok naar uw tante, onder het voorwendsel boodschappen te doen (zie verhoorverslag CGVS, p. 11).'

Verzoeksters moeder verliet het huis inderdaad in de namiddag onder het voorwendsel boodschappen te doen. Ze verliet de stad echter pas 's nachts omdat er naar K. enkel nachtbussen reizen.
In het verhoorverslag van DVZ kunnen we enken(enkel) lezen 'Ik stuurde mijn moeder nog diezelfde nacht naar K.' doch zonder dat verzoekster hierbij specificeerde op welk tijdstip haar moeder daadwerkelijk het huis verliet.
Er is dus hier geen enkele tegenstrijdigheid.
4. 'Ook verklaarde u voor de DVZ dat u het pakket dat u voor M. transporteerde bij de polilie achterliet (zie verhoorverslag DVZ, nr. 42). Tegenstrijdig hiermee verklaarde u voor het CGVS dat de betreffende politieman na betaling van smeergeld een oogje dichtkneep en dat u het pakket op de bus achterliet (zie verhoorverslag CGVS, p. 12-14).
Verzoekster werd gecontroleerd tijdens de busrit door de politie. Ze liet de zak inderdaad op de bus achter bij de politie, na deze smeergeld te hebben gegeven. Aangezien de politie zich op de bus bevond, is er geen sprake van een tegenstrijdigheid wanneer verzoekster één keer zegt 'ik liet de zak bij hen (de politie) achter' of 'ik liet de zak op de bus achter'. In beide gevallen bleef de zak bij de politie.
5. Het kan overigens, gezien de huidige XXX context, bevreemdend genoemd worden dat de politie - zelfs na betaling van smeergeld - een M.pakketten (en) een M.verdachte ongemoeid lieten. Temeer daar het volgens uw eigen verklaringen niet onmogelijk is dat het herstellende pakket explosief materiaal bevatte (zie verhoorverslag DVZ, p. 12).'
Dit argument is uiteraard te zwak om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster in twijfel te trekken. Ook al kan dit incident in de algemene context bevreemdend lijken, toch is het geheel niet uitgesloten dat er één politieman een moment van zwakte kent en een som geld aanneemt, aangezien deze mensen in de noodtoestand die er heerst uiteraard haast geen inkomen meer hebben.
In geen geval is deze bedenking voldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster in twijfel te trekken.
Verzoekster meent dat het middel ernstig is.";

2.1.2.1. Overwegende dat verzoekster zich in een eerste middel beroept op de schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

2.1.2.2. Overwegende dat de artikelen 52, § 1, 2°, a) en 7° van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaten een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is en/of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft besloten tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag; dat verzoekster in onderhavig middel enkel de bedrieglijkheid lijkt te betwisten en probeert de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden te betwisten; dat verzoekster poogt deze tegenstrijdigheid in haar uiteenzetting ongedaan te maken door te stellen dat het allemaal gaat om verkeerde interpretaties van haar woorden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

2.1.2.3. Overwegende dat, met betrekking tot haar tegenstrijdige verklaringen over de mogelijkheid van bezoek aan haar broers in de gevangenis, verzoekster stelt dat wanneer zij antwoordend op de vraag of zij haar broers bezocht heeft in de gevangenis, stelde “ik niet, maar mijn vader wel” het duidelijk is dat ze daarmee bedoelt dat haar vader wel naar het politiebureau is gegaan; dat er volgens verzoekster geen wezenlijk verschil is tussen “bezoeken” en “zich naar het politiebureau geven”; dat deze stelling van verzoekster niet kan worden bijgevallen; dat er verzoekster duidelijk werd gevraagd naar het bezoek aan haar broers, gedurende de tien dagen gevangenschap waarop zij antwoordde “Ik niet, vader wel” (verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, p. 6); dat van een kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij zo volledig en duidelijk is; dat het feit dat haar verklaringen niet volledig eensluidend zijn, niet kan worden verweten aan de verwerende partij;

2.1.2.4. Overwegende dat verzoekster haar verschillende verklaringen over het aantal bezoekende M.-leden tracht te verklaren door te stellen dat het mogelijkerwijze gaat om een verkeerde interpretatie van haar woorden bij de vertaling op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat, wat de vermeende problemen met het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken betreft, dient te worden opgemerkt dat het verhoorverslag verzoekster werd voorgelezen en dat zij ermee instemde dat het verhoorverslag overeenstemde met de inlichtingen die zij had gegeven; dat verzoekster toen, alhoewel zij daartoe de mogelijkheid had, geen enkele correctie heeft aangebracht;

2.1.2.5. Overwegende dat met betrekking tot het tijdstip van haar moeders vlucht, verzoekster stelt dat er geen enkele tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen is: zoals zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verliet haar moeder reeds het huis in de namiddag onder het voorwendsel boodschappen te doen; dat verzoekster hierbij echter opmerkt dat ze de stad echter pas ‘s nachts verliet; dat op de Dienst Vreemdelingenzaken zij niet specifieerde op welk tijdstip haar moeder daadwerkelijk het huis verlaten had, maar zij enkel verklaarde dat zij haar moeder dezelfde nacht naar K. stuurde; dat deze verklaring niet kan worden bijgevallen; dat de tegenstrijdigheid duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier;

2.1.2.6. Overwegende dat verzoekster de tegenstrijdigheid ontkent omtrent de plaats waar ze het pakket voor de M. had achtergelaten; dat verzoekster stelt dat ze tijdens de busrit werd gecontroleerd en dat ze het pakket dus op de bus bij de politie achterliet; dat ook deze tegenstrijdigheid steun vindt in de stukken van het administratief dossier;

2.1.2.7. Overwegende dat tot slot verzoekster meent dat de overweging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het bevreemdend kan worden genoemd dat de politie, zelfs na betaling van smeergeld M.pakketten en een M.verdachte ongemoeid liet, te meer daar volgens haar verklaringen het niet onmogelijk is dat die pakketten

explosief materiaal bevatten, te zwak is om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in twijfel te trekken; dat er dient te worden aangestipt dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich;

2.1.2.8. Overwegende dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt kennelijk onredelijk zouden zijn; dat uit de weergegeven motieven voldoende blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, steunend op het geheel van haar verklaringen, afdoende juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven om de bestreden beslissing te onderbouwen; dat verzoekster er niet in slaagt doorslaggevende argumenten aan te brengen die de wettigheid van de bestreden beslissing aantast; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert:

> "Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 52 van de Wet 15.12.1980.
> Waar de Commissaris-generaal zich in zijn beslissing over de ontvankelijkheid beroept op het bestaan van een intern vluchtalternatief.
> Terwijl het inroepen van het 'interne vluchtalternatief' slechts kan gebeuren in het stadium van het gegrondheidsonderzoek van een asielaanvraag en niet reeds in het stadium van de ontvankelijkheid.
> In het kader van de ontvankelijkheid kan men een asielaanvraag immers slechts onontvankelijk verklaren wanneer deze 'manifest ongegrond' of 'bedrieglijk' is en niet wanneer deze niet 'gegrond' voorkomt.
> Het interne vluchtalternatief kan geen criterium zijn om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren omdat het beoordelen van het bestaan van zo'n alternatief een volledige kennis van alle risico's in alle streken van het land inhoudt en zo'n kennis kan niet bekomen worden na één enkele ondervraging en zonder verder onderzoek.
> Hier verwijst verzoekster naar de aanbevelingen van Michigan omtrent deze kwestie:
> 'La viabilité d'une alternative de protection interne peut uniquement être évaluée sur base d'une connaissance complète des risques dans les autres régions de l'Etat d'origine, connaissance que l'audition en recevabilité ne permet pas d'obtenir' ('Les recommandations adoptées au premier colloque sur les défis en droit international des réfugiés, organisé par le programme en droit d'asile et des réfugiés de l'école de droit de l'Université de Michigan, 9 - 11 avril 1999, colloque dirigé par HATHAWAY James)'
> In dit opzicht moet ook Le Blanc geciteerd worden:
> ' L'alternative de fuite interne ne peut constituer un motif d'irrecevabilité d'une demande d'asile, mais peut fonder une non reconnaissance de la qualité de réfugié, après un examen approfondi de la demande, aux termes duquel il est établi que la persécution crainte n'est en effet perpétrée que dans la zone que le demandeur d'asile a fuit, et que la protection disponible dans la zone d'alternative de fuite interne est effective' (Zie Le Blanc, 'L'interprétation de la Convention de Genève relative au statut de réfugié à la lumière des positions du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés sur les développements politiques récents en matière d'asile', R.D.E., 1993, n° 76, pp. 571-572)
> Het criterium van het interne vluchtalternatief kan dus geenszins rechtsgeldig ingeroepen worden in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek en de Commissaris-generaal schendt aldus artikel 1 van de Conventie van Genève alsook artikel 52 van de Wet van 15.12.1980, dat de gevallen waarin een asielaanvraag onontvankelijk verklaard kan worden, limitatief opsomt.
> Het middel is dus gegrond.";

2.2.2.1. Overwegende dat verzoekster zich in een tweede middel beroept op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat verzoekster meent dat het inroepen van een intern vluchtalternatief enkel in de gegrondheidsfase geoorloofd kan zijn; dat zij hiervoor steunt op enkele citaten uit de rechtsleer;

2.2.2.2. Overwegende dat, wat de door verzoekster aangehaalde citaten uit de rechtsleer betreft (aanbevelingen van Michigan en Le Blanc), dient te worden aangestipt dat deze geen enkele bindende kracht hebben; dat in de bestreden beslissing nog andere redenen worden aangehaald op basis waarvan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag besloot; dat verzoekster deze echter niet betwist; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien november tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**